

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094800464/facsimile.pdf (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

sammen med så mange andre og stinker af ene dydighed. Og det vil jeg så lange hen til himlens port og betro det til portneren. Måske noen vil ha det; jeg ved nok, hvad det skal koste. Hør her, St. Peder, vil jeg sige, ta lige og la mig høre et par torden skyer i en times tid. For så skal I bare se! Så skal jeg min spøg og salghed – som jeg ikke får – tordne for jer! Og så mi jeg naturligvis ha noet id med det samme. Du kan nok, St. Peder, overlade mig nogle hundrede mil lynstrål tillige med det andet.

Hør! her kommer jeg kærende mod et løs ovær, selv midt oppe i læset lige til halten i det mest kullende sorte; bag ved mig samles hele herren, og himlens bli slette bedækken milevidt af mine stridskrafter. Først prøver vi materiellet; vi undersøger tordenens sprængkraft, og vi fokser på lynets cd for at se, om det kan bide. Skyret er godt, vi kan begynde.

Så farer et lille iltent lyn op på den ene flej og spor: Færdig? Og et stort, hidigt lyn slår øjeblikkelig i vorer på den anden floj og skriger: Færdig!

Hyp, alle mine skyer! Nu er vi over horisonten. Se, det er som en vacklig, sort hykke, der skubbes langsomt frem, der skydes hen over himlen. Der går et langt gáp over jorden, de pontinske mennesker stinker, og som bange ansker sender blomsterne deres duft op imod mig. Det plaffer langt borte, det lyder som eksplojoner af små bunker krudt, der ligge på rad, og så tier det igen. Helt naturen svelder af angst. Langt horisonten ligger mine skyer som fabelagtige, uformelige dyr fra forvendenen, og når de slår deres grøfudle gab op, ser i deres tander, hvis navn er rødsel, og deres glødende svæl.

Fremad skyer i stormlobo! Første skud er et langt lyn, der slår ned i jorden som en krigserklæring, støv og stumper og skrig af mennesker reper sig i en ret tige omkring det sted, hvor det traf. Tavshed. Så hører man noet langt, langt borte, som forsiktig og stille spænger sig en vej frem gennem skyerne, men snart blier det dristigere, det mæser på voldsomt og utålmodig, hindringerne revner med lange og skærende brug, der gir ekko fra det ene bjæome af himlen til det andet, mens tordenen borer sin tunnel gennem skyerne. Nu er den færdig. Bølende af jubel danser den fri ben over himlen. Her dens tordnende hitter, dens sejervelyst!



Hvad der begyndte som en brummen af en sovnig bjørn, det endte med et brøl som af hundrede løver.

Det var begyndelsen til kampbulderet, og det følgende brag, som var endnu vildere, det var solen, der brast. Se lynenes broderi på den mørke himmel! Clem jer angst, mennesker, og se belle-re, om I ikke skulle kunne tyde denne ildskift; hvor mange hemmeligheder tror I ikke, lynene skriver op synlige for alle, om I blot forstod at læse dem!

Udles alt jørt riseri, o skyer! Brøl, som I skulle revne! Hyl, så man kan høre, I er i båmmod for lyn! Overdov hverandre, og kast alle humlens forfædreker ned på jorden! Kunde I ikke ha lyst til i det hele tæt at gøre ende på den økkl klar, som I underiden, i et pludseligt anfald af ebkov, kaster jer over, og som I si igen hurtig sviger op fra for at nå til renere højder efter omfavnenken? Foler I ikke hisom jeg det skammelige i at skulle opholde sig i nærbunden af sådan en sump? Freyder det jer ikke i det mindste at dyppe den ordentlig i vand og ild fra tid til anden? Måske osse der kunde tænkes en gnist, som forstår jer, måske I kunde ha held til at væske et enkelt sted rent. Tænk på alt dette, o skyer, og gor si jer pligt! Lad jere skrald vælte sig nedefter som hværer, som uhyre kugler, der ruller fra den ene ende af himmelhævelvingen til den anden.

Nu blir bragene kortere som en rasendes afbrudte, stammeende byt; tet som plejlag på et tarskegulv falder lynene på jorden. Se, hvor menneskene hopper og springer og vrider sig! Mange af dem er blevet en hel sten kortere af angst. Ha! ha! Nu er I nok bange for jer verden! Hord over jeres hoveder styrter planeterne ned og knuses med hvivende knakl mod himlens tag. Mine skyer er som ophidsede hvaler, de spryt deres ildfriske ned på jorden, deres veldige kroppe jager vildt aisted, og skum af ild sprejter højt op omkring dem. De snofter af begærlighed efter at knuse, og hver gang de sender en ildstråle ud, står der igen flere menneskebolger i brand. Hy jord! du ser fæl ud i sterk belyning, dit kryb vrider sig høstig under flammerne, og man ser grimme, rádne plætter, som aldrig burde dukke frem af deres mørke.

Jeg ser mine skyer skrunpe ind, deres udmattede sider gisper, de har udgjet al deres ild. Hej, bæster, aisted! Fol stormens pisk,

